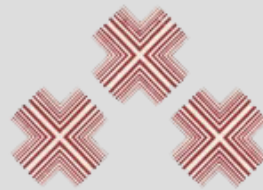

GAISMAS TAKA

*Rēzeknes - Aglonas diecēzes un Rēzeknes
Latgaliešu kultūras biedrības laikraksts*

Nr. 3 (88), 2015.

Pāvests Francisks: „Ja mums nav cerības, mēs neesam kristieši.”

15. augusts – Vissvētākās Jaunavas Marijas uzņemšana debesīs

Konstitūcijas par Baznīcu noslēgumā Vatikāna II koncils sniedz mums brīnišķīgu meditāciju par Vissvētāko Jaunavu Mariju. Vēlos atgādināt tikai dažus vārdus no tā saistībā ar noslēpumu, ko mēs svinam šajā dienā: „Bezvainīgā Jaunava, pasargāta no jebkādas iedzimtā grēka ēnas, pēc savas dzīves virs zemes ar miesu un dvēseli tika uzņemta debesu godībā un tika Kunga paaugstināta kā visu lietu Karaliene.” (Nr. 59) Un pašā noslēgumā ir teikts: „Jēzus Māte godībā, kādu tā saņēma miesā un dvēselē debesīs, ir attēls un pirmsākums Baznīcai, kāda tā būs mūžībā. Līdzīgi tā staro virs zemes, līdz pienāks Kunga diena.” (Nr. 68) Šajā mūsu Mātes brīnišķajā attēlā, mēs varam saskatīt šīs dienas Svēto Rakstu lasījumu vēstījumu. Pievērsīsimies trijiem atslēgas vārdiem: cīņa, augšāmcelšanās un cerība.

Lasījumā no Atklāsmes grāmatas mēs dzirdējam par *cīņu* starp sievieti un pūķi. Sieviete reprezentē Baznīcu, kas no vienas puses ir pagodināta un uzvaroša, bet no otras joprojām svētceļojoša. Un Baznīca ir šāda: ja debesīs tā jau ir savā ziņā saistīta ar Kunga godību, tad vēstures gaitā tā joprojām piedzīvo pārbaudījumus un izaicinājumus, ko rada konflikts starp Dievu un ļauno – mūžīgo ienaidnieku. Un cīņā, ar ko ir jāsastopas mācekļiem – ikvienam Jēzus māceklim, ieskaitot arī mūs, – Marija nepamet viņus vienus, Kristus un Baznīcas Māte ir vienmēr mums līdzās. Viņa iet kopā ar mums, viņa ir ar mums, Marija ir līdzdalīga šajā duālajā stāvoklī. Viņa, protams, reizi par visām reizēm ir iegājusi debesu godībā, bet tas nenozīmē, ka viņa ir tālu no mums. Drīzāk Marija mūs pavada, cīnās kopā ar mums, uztur kristiešus viņu cīņā pret ļaunā spēkiem. Lūgšana ar Mariju, īpaši Rožukronis, ietver sevī šo „ciešanu” dimensiju, kas piemīt cīņai. Tā ir lūgšana, kas uztur spēkus cīņā pret ļauno.

Turpinājums 2. lpp. ➤

Galvenās svētku dienas:

15. augusts – Vissvētākās Jaunavas Marijas uzņemšana debesīs, obligātās svinības

1. novembris – Visi svētie, obligātās svinības

22. augusts – Mūsu Kungs Jēzus Kristus, Vispasaules Karalis, obligātās svinības

→ *Sākums 1. lpp.*

Otrajā lasījumā tiek runāts par *augšāmcelšanos*. Apustulis Pāvils, rakstot Korintas draudzei, uzstāj, ka būt kristietim nozīmē ticēt, ka Kristus ir patiesi augšāmcēlies no mirušajiem. Visa mūsu ticība balstās šajā fundamentālajā patiesībā, kas nav vienkārši ideja, bet gan reāls notikums. Pat Marijas uzņemšana ar miesu un dvēseli debesīs ir ierakstīta Kristus augšāmcelšanās noslēpumā. Mātes cilvēce ir „piesaistīta” Dēlam Viņā paša pārejā no nāves uz dzīvību. Reizi par visām reizēm Jēzus iegāja mūžīgajā dzīvībā ar visu cilvēci, kas Viņam bija nākusi caur Mariju; un viņa, Māte, kas uzticīgi no visas sirds sekoja Viņam savas dzīves laikā, ienāca kopā ar Jēzu arī mūžīgajā dzīvē, ko mēs dēvējam par debesīm, paradīzi vai Tēva mājām.

Arī Marija piedzīvoja krusta mocekliību – savas sirds un dvēseles mocekliību. Viņa izdzīvoja sava Dēla ciešanas līdz pat dvēseles dziļumiem. Viņa bija pilnīgi vienota Viņa nāvē, un tāpēc viņai tika dāvāta augšāmcelšanās dāvana. Kristus ir pirmais, kurš ir augšāmcēlies no mirušajiem, un Marija ir pirmā no uzmodinātajiem, pirmā no tiem, „kas ir Kristū”. Viņa ir mūsu Māte, bet mēs varam arī teikt, ka viņa ir mūsu pārstāve, mūsu vecākā māsa, viņa ir pirmā no uzmodinātajiem, kura jau ir nonākusi debesīs.

Evaņģēlijā mēs sastopam trešo vārdu: *cerība*. Cerība ir to tikums, kuri, piedzīvojot konfliktu – cīņu starp dzīvību un nāvi, labo un ļauno, tic Kristus augšāmcelšanās noslēpumam, tic mīlestības uzvarai. Mēs dzirdējam Marijas dziesmu „Magnificat”. Tā ir cerības dziesma, Dieva tautas dziesma, kas soļo cauri vēsturei. Tā ir daudzu svēto dziesma: vīriešu un sieviešu, dažu pazīstamu un ļoti daudzu nezināmu mums, bet Dievam tuvu: māšu, tēvu, katehētu, misionāru, priesteru, māsu, jauniešu, pat bērnu un vecvecāku dziesma. To, kuri ir sastapuši dzīves cīņu, nesot savā sirdī mazu un pazemīgu cerību. Marija saka: „Augsti slavē Kungu mana dvēsele.” Šajā dienā arī Baznīca dzied šo dziesmu visās zemes malās. Šī dziesma ir īpaši spēcīga vietā, kur Kristus Miesa cieš. Kristiešiem, lai kur būtu krusts, tur ir arī cerība. Ja cerības nav, tad mēs neesam kristieši.

Lūk, tāpēc man patīk teikt: „Neļaujiet sev nolaupīt cerību!” Lai neviens mums nenolaupa cerību, jo tās spēks ir žēlastība, dāvana no Dieva, kurš rūpējas par mums no debesīm. Un Marija vienmēr ir šeit, līdzās tām kopienām, mūsu brāļiem un māsām, pavada tos, cieš kopā ar viņiem un līdz ar viņiem dzied cerības „Magnificat”.

Dārgie brāļi un māsas, no visas savas sirds vienosimies šajā pacietības un uzvaras, cīņas un prieka dziesmā, kas vieno uzvarošo Baznīcu ar svētceļojošo, zemi ar debesīm un kas pievieno mūsu dzīves mūžībai, uz ko mēs ceļojam. Āmen.

Tulkojis A. Ciganskis

„Kad Mikelandželo paņēma marmora blūķi, kopā ar katru atšķēlušos šķembu zuda arī viena iespēja, taču lēnām iezīmējās Pieta. Ja viņš nebūtu pieskāries marmora gabalam, tas būtu palicis iespēju pilns, bet neviena no tām nebūtu tikusi iedzīvināta. Ikkatra laba apņemšanās nozīmē augšanu un tāpat arī zaudējumu. Kad paveras viena iespēja, citām ir jāpazūd...”

Džeralds Makgintijs

„Marija ir lauka zieds, no kura uzziedēja dārgā ielejas lilija.” (sv. Augustīns.)

Vissvētākās Jaunavas Marijas dzimšanas svētki

Baznīcas liturģiskā gada laikā svin tikai trīs dzimšanas dienas – Jēzus Dzimšanas (25. decembris), svētā Jāņa Kristītāja dzimšanas (24. jūnijs) un Vissvētākās Jaunavas Marijas dzimšanas dienu.

Svētajos Rakstos nav pieminēta ne Marijas dzimšana, ne arī viņas vecāki. Marijas vecāku vārdi Joahims un Anna ir zināmi no Jēkaba Evaņģēlija (apokrifis, neietilpst autentisko Svēto Rakstu grāmatu kanonā). Atsaucoties uz to Marijas vecāki jau „bija gados”, taču viņi lūdzās un gavēja, lai Dievs viņiem dāvētu bērnu. Saskaņā ar tradīciju māja Nācaretē, kurā piedzima Marija, ir tā pati, kurā notika Pasludināšana.

Šo svētku vēsturiskā izcelšanās ir meklējama Sīrijā vai Palestīnā 6. gs. sākumā. Romā svētkus sāka svinēt 7. gs. beigās, pateicoties Austrumu mūkiem, kuri tos tur ieviesa. Pakāpeniski un dažādos veidos nākamajos gadsimtos tie izplatījās arī citās Rietumu daļās. 14. gs. daži sholastikas doktori iebilda pret Marijas Bezvainīgo Ieņemšanu, jo atpestīšana var nākt tikai no Kristus, tomēr svētki netika aizliegti, un 15. gs. franciskāņu teologi šo problēmu atrisināja, paskaidrojot, ka Kristus kā perfekts vidutājs pasargāja Mariju no iedzimtā grēka. Kopš tā laika svētkiem piemita universāls raksturs. Dievbijīgie kristieši bija gatavi aizstāvēt ticību Bezvainīgajai Ieņemšanai.

Pāvests Pij IX 1854. gadā izsludināja Bezvainīgās Ieņemšanas dogmu: „Jaunava Marija kopš paša pirmā savas ieņemšanas brīža, pateicoties īpašai visvarenā Dieva žēlastībai un labvēlībai, cilvēces Pestītāja Jēzus Kristus dēļ ir tikusi pasargāta no jebkāda iedzimtā grēka traipa.” Šo „absolūti unikālā svētuma” spožumu, ar ko viņa tikusi „bagātināta kopš pirmā savas ieņemšanas brīža”, visā pilnībā Marija saņem no Kristus: viņa ir „atpirkta izcilā veidā sava Dēla nopelnu dēļ”. Viņai vairāk nekā jebkurai citai radītajai personai Tēvs „Kristū ir devis ikvienu garīgo svētību debesu lietās” (Ef 1, 3). Dievs „ir izredzējis” Mariju „pirms pasaules radīšanas”, lai viņa „mīlestībā” būtu svēta un nevainojama „Viņa priekšā” (Ef 1, 4) (KBK).

Tiesnešu grāmatā, lasot par Samsonu, kuru Dievs bija jau pirms viņa dzimšanas izredzējis kļūt par Izraēļa tiesnesi, mēs varam atrast norādījumus par stāvokli, kādā jābūt mātei grūtniecības laikā (sal. Ties 13, 3 – 7). Bet, tā kā Marija – Dieva meita, Dēla māte, Svētā Gara līgava – jau kopš mūžības bija izredzēta kļūt par Svētā Gara templi, no kura nāks Dieva Dēls, vēl jo vairāk bija svarīgi un nepieciešami, lai Marijas miesa būtu svēta un pasargāta no iedzimtā grēka.

Svētais Jānis Pāvils 2004. gadā sprediķī uzsver, ka eņģeļa Gabriēla sveiciens „Žēlastības pilnā”, kas veltīts Marijai, bija īpašs. Vārdi, ko Dievs caur savu sūtni izvēlējās, lai aprakstītu Jaunavu, liecina par to, kādu Viņš viņu bija redzējis no mūžības. Pāvests uzsvēra arī to, ka „Tēvs Kristū viņu ir izvēlējies jau pirms pasaules sākuma, lai viņa būtu svēta un nevainīga Viņa priekšā mīlestībā” (sal. Ef 1, 4 – 5).

Turpinājums 4. lpp. ➤

➔ *Sākums 3. lpp.*

Tātad Dieva žēlastība netika dota pēc tam, kad Marija izteica savu *fiat*, šī žēlastība bija dota jau no Marija dzimšanas sākuma. Tā bija pilnīgā mērā Dieva žēlastība, jo pati pirms savas dzimšanas viņa to nevarēja nopelnīt nekādā veidā. Par to liecina arī pirmo gadsimtu autoru darbos izteiktās norādes par to. Piemēram, Marija tiek pretstatīta Ievai, kura atbildēja čūskai un tādējādi nesa nepaklausību un nāvi. Bet Jaunava Marija saņēma cerību un prieku, kad eņģelis Gabriels pasludināja viņai priecīgo vēsti (sal. *Lk 1, 38*) (Irenejs no Lionas).

Atanāzijs Mariju raksturo kā svētu, nevainīgu, grēka neskartu, brīvu no iedzimtā grēka, tērptu šķīstībā. Savukārt svētais Augustīns viņu salīdzina ar lauka ziedu, no kuras uzdziedēja dārgā ielejas lilija. Ambrozijš izsakās, ka viņa bija ne tikai grēka neaptraipīta, bet caur žēlastību arī grēka neskarta, brīva no jebkura grēka traipa.

Sagatavojusi Dz. Vogule

Svētīgi sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs. (Mt 6, 8)

Šajās svinībās Baznīca Dieva Vārda liturģijas laikā piedāvā mums Evaņģēlija fragmentu par svētībām, kurš savā ziņā māca, kā kļūt svētam. Bet vai mēs patiešām saprotam, ko tas nozīmē? Svinot Visu svēto dienu, mēs it kā viņus uzliekam un pjestāla. Paraugoties baznīcā, redzam svēto stikla, koka vai plastikāta figūras. Mēs krājam to svētbildes un godājam ikonas. Šādi uztverot svētos, pastāv risks reducēt tos tikai līdz dekorāciju līmenim un tādējādi padarīt šīs svinības it kā nevajadzīgas.

Bet tās ir nepieciešamas. Mums ir jāsaklausa, ko vēsta šīs svinības. Tas ir aicinājums, izaicinājums ikvienam no mums. Šīs svinības mūs izaicina būt svētiem. Daudzi varētu teikt, ka svētums ir cēls mērķis, ideāls, bet vai tas ir kaut kas, ko mēs reāli varam arī sasniegt? Atbilde ir – jā, varam. Jo patiesība par svētajiem, ko cilvēki bieži vien piemirst, ir tas, ka viņi bija tādi paši cilvēki, kā mēs. Tiem bija miesa un asinis, spēks un

vājums. Viņu dzīves caurstrāvoja vēlmes un ilgošanās, ambīcijas un vilšanās. Viņi bija parasti grēcinieki – gluži kā mēs visi.

Neviens nepiedzimst kā svētais. Par tādu ir jāklūst. Dažreiz par svētajiem kļūst tie, no kuriem mēs to vismazāk gaidām – netīri, atraidīti, izstumti, bezpajumtnieki. Piemēram, tādi cilvēki kā Benedikts Jozefs Labrē. Viņš bija plaukstoša biznesmeņa dēls, bet sajuta aicinājumu atstāt visu un sekot Kristum. Viņš pavadīja savu dzīvi, ceļojot no vienas Romas baznīcas uz citu. Viņš reti mazgājās, nekad nemazgāja savas drēbes, viņš daudziem likās atbaidošs. Bet viņa dievbijība un mīlestība pret Dievu aizkustināja un iedvesmoja tos, kuri viņu redzēja ik dienas. Kad viņš 35 gadu vecumā nomira, Romas priesteri saglabāja Benedikta drēbes kā relikviju un mūsdienās viņš ir bezpajumtnieku svētais aizbildnis.

Turpinājums 5. lpp. ➔

→ *Sākums 4. lpp.*

Tas, protams, nenozīmē, ka ir tikai viens ceļš uz svētumu. Viens ir galamērķis – mūžīga svētlaime ar Dievu debesīs –, bet ceļu, lai šo mērķi sasniegtu, ir bezgalīgi daudz. 2000 kristietības gados Baznīcu rotā tūkstošiem svēto, visdažādāko kārtu un valstu pārstāvji, vīrieši un sievietes, arī bērni, un katram no viņiem bija savs īpašais ceļš. Baznīca godā svētos, jo kādā no viņiem katrs no mums var saskatīt līdzību sev. Iepazīstot viņu ceļu uz svētumu, mēs gūstam iedvesmu, stiprinājumu un apliecinājumu, ka arī mēs varam sasniegt šo skaisto mērķi.

Mums jāapzinās, ka svētie ir mums tuvāki, nekā mēs varētu iedomāties. Viņi cīnījās ar grēkiem un kārdinājumiem, viņi gāja pa svētuma ceļu, dažreiz klupdami un krizdami, bet vienmēr cēlās augšā un turpināja ceļu, cenšoties darīt labāk, būt labāki un tiekties augstāk.

Viņi savā dzīvē īstenoja to, uz ko mūs aicina šo svinību Evaņģēlija fragments – būs garā nabadzīgiem, lēnprātīgiem un žēlsirdīgiem, veicināt mieru. Šādi ir jāuzsāk ceļš, lai kļūtu par tiem, ko Jēzus sauca par svētiem un ko baznīca sauc par svētajiem.

Visu svēto svinības atgādina par mūsu lielo potenciālu, par apsolījumu, kas ir dots katram no mums – par svētuma apsolījumu. Tie vēlreiz atgādina, ka neviens nepiedzimst kā svētais, un to, ka ar Dieva žēlastību katrs var kļūt svēts.

Visu svēto svinībām seko Visu ticīgo mirušo piemiņas diena. Baznīca vienmēr ir aicinājusi lūgties un upurēt svēto Misi par ticīgo dvēselēm šķīstītavā. Savas nāves brīdī šīs dvēseles nebija pilnīgi tīras no ikdienišķa grēka vai nebija izpirkti pagātnes nodarījumi, tādēļ viņi nespēj skatīt Dievu vaigu vaigā. Ticīgie virs zemes var palīdzēt šīm dvēselēm šķīstītavā sasniegt debesu valstību, upurējot savus labos darbus, lūgšanas un svētās Mises.

Baznīcas pirmsākumos (4. gs.) ticīgo mirušo vārdi tika uzrakstīti dievnamā uz sienām, lai draudze tos ik dienas pieminētu savās lūgšanās. Vēlākajos gadsimtos atsevišķos novados radās savas tradīcijas, kā pieminēt un lūgties par mirušajiem. Svētais Odilo, Klinī klostera abats (miris 1048.g.), ziņoja, ka visos kliniešu klosteros 2. novembrī, nākamajā dienā pēc Visu Svēto svinībām, ir īpašas lūgšanas un Stundu liturģija par dvēselēm šķīstītavā. Šo tradīciju pārņēma arī benediktīnieši un kartūzieši, un drīz vien arī visa Baznīca.

Latvijā Visu ticīgo mirušo piemiņas dienā draudžu baznīcās tiek svinēta sv. Mise un Stundu liturģija par mirušajiem, kā arī dziedāti psalmi par mirušajiem un rīkota sēru procesija. Ticīgie tiek aicināti apmeklēt kapsētas un īpaši lūgties par dvēselēm šķīstītavā. Ir saglabājusies sena tradīcija lūgties par mirušajiem 8 dienas (no 1. līdz 8. novembrim ieskaitot) un šādā veidā nopelnīt pilnas atlaidas, ko var veltīt tikai un vienīgi par mirušajiem. Lai atlaidas iegūtu, ir jābūt svētdarošās žēlastības stāvoklī, jāapmeklē kapsēta, kā arī jālūdzas Svētā tēva nodomā. Šo 8 dienu laikā atlaidas var iegūt katru dienu, un katru dienu var tās veltīt tikai par vienu dvēseli šķīstītavā.

Sagatavojis A. Ciganskis

Notikumi Vatikānā

LATVIJAS UN IGAUNIJAS BĪSKAPU KONFERENČU BĪSKAPI
AUDIENCĒ PIE PĀVESTA FRANCISKA

2015. gada 11. jūnijā pāvests Francisks tikās ar Latvijas un Igaunijas Bīskapu konferenču locekļiem, saistībā ar viņu vizīti *ad limina Apostolorum*.

Bīskapiem nosūtītajās piezīmēs pāvests min, ka Latviju un Igauniju ilgu laiku apspieda režīmi, kas balstījās uz ideoloģijām, kas ir pretējas cilvēka cieņai un brīvībai. Tagad pāvests brīdināja bīskapus: „Jums ir jāstājas pretī citām viltīgām briesmām, kā sekulārisms un relatīvisms”. Francisks viņus iedrošināja, strādāt nepagurstot, paliekot uzticīgiem „Kristus Evaņģēlija,

pestīšanas vārda, sludināšanai katram cilvēkam katrā laikā un kultūrā.”

Svētais tēvs atgādināja bīskapiem, ka šajā „jaunajā evaņģelizācijā” viņi nav vieni. Viņi var rēķināties ar saviem priesteriem. Pāvests aicināja veltīt sevi pastāvīgai lūgšanai par aicinājumiem, kā arī lūdza bīskapus labi rūpēties par jauno priesteru formāciju.

Pāvests Francisks pieminēja arī konsekrēto ļaužu labo darbu. „Īpaši šajā, viņiem veltītajā gadā,” viņš sacīja, „ir noderīgi pārliecināties, ka viņi saprot, ka tiek novērtēti ne tikai viņu kalpojuma dēļ, bet, pirmkārt, par patieso viņu harzimas un liecības bagātību.”

„Arī laji,” pāvests sacīja, „ir atbildīgi par evaņģelizācijas misiju. Bīskapi ir aicināti pārraudzīt un iedrošināt laju attiecīgo misiju tā, lai laji varētu „veidot savu sirdsapziņu un padziļināt savu Baznīcas izjūtu, īpaši, apgūstot tās sociālo mācību.”” Viņš iedrošināja bīskapus un viņu tautu atbalstīt ekumēnisko dialogu, kas „ir nepieciešams mūsdienās”, kad sociālais miers bieži tiek traucēts ētisku un lingvistisku atšķirību dēļ.

Kā ierasts, viņam vēršoties pie bīskapiem, pāvests Francisks fokusējās arī uz ģimeni, ko viņš nosauca par „Dieva dāvanu, lai pēc Dieva attēla radītais vīrietis un sieviete varētu pilnībā realizēties.” „Mūsdienās,” viņš turpināja, „laulība bieži tiek uztverta kā „emocionāla apmierinājuma” veids, kas var būt jebkurā veida un var tikt mainīta. Pāvests teica, ka šī laulības „reducētā koncepcija” skar arī kristiešus un tas noved pie vieglas izvēles par labu laulības šķiršanai vai pie šķiršanās *de facto*. Viņš aicināja bīskapus pārbaudīt sevi attiecībā uz laulību sagatavošanu jauniem pāriem un pastorālajām rūpēm par pāriem, kas dzīvo neierastos apstākļos, „lai bērni nekļūtu par pirmajiem upuriem un pāri nejustos izslēgti no Dieva žēlastības un Baznīcas rūpēm”.

Visbeidzot pāvests Francisks atzina, ka ekonomiskā krīze Latvijā un Igaunijā ir novedusi līdz emigrācijai, kas atstāj sekas uz ģimenēm, kuras parasti uztur viens no vecākiem. Bīskapu un priesteru pastorālās rūpes un draudzes mīlošais atbalsts ir īpaši svarīgs šādām ģimenēm.

Vizītes noslēgumā pāvests Francisks deva savu apustulisko svētību bīskapiem, kā arī priesteriem, klosterļaudīm un lajiem, kas viņiem ir uzticēti.

*Teksts: radiovaticana.va angļu sekcija
Tulkojums: radieceze.lv*

Baznīca pasaulē

Lietuvā notika sanāksme par migrantu pastorālo aprūpi

2. jūlijā Lietuvas galvaspilsētā noslēdzās Eiropas Bīskapu konferenču pārstāvju sanāksme, kas veltīta migrantu un bēgļu pastorālās aprūpes jautājumiem. Sarunu galvenais temats bija migrācija un ar to saistīto problēmu atrisinājumu meklējumi. Atklājot sanāksmi, horvātu kardināls Josips Bozaničs atzina, ka Eiropā šajā jomā valda haoss. Nereti pietrūkst izpratnes un labas gribas sadarboties ar Eiropas Savienības dalībvalstīm, lai kopīgi meklētu ar ieceļotāju pieplūdumu radīto problēmu atrisinājumus. Baznīcas Horvātijā vadītājs uzsvēra, ka Baznīcas pienākums ir atgādināt valdību pārstāvjiem, ka ir atbildīgi par pašreizējo situāciju. Tas attiecas gan uz atbildību par bēgļu uzņemšanu, gan par migrantu plūsmas mazināšanu, cenšoties apturēt karus un novēršot nabadzības cēloņus. Viļņā notikušajā sanāksmē piedalījās 40 delegāti no 21 valsts.

Japāna: pieņemti risinājumi, lai ticīgos atgrieztu Baznīcā

Nagasaki arhidiecēze Japānā bija sarīkojusi Sinodi, kuras gala dokumentā vietējā Baznīca tiek aicināta pastiprināt izglītošanu ticībai. Dokumentā ar nosaukumu „Atgriezīsimies Tēva mājās!” atzīmēts, ka vietējā katoļu kopiena „ar rūgtumu, nožēlu un krīzes izjūtu atzīst Baznīcas atsalumu un novājināšanos”. Tāpēc Sinodes galvenā uzmanība bija veltīta ne tikai ticības saglabāšanai ģimenē, bet arī katra ģimenes locekļa dzīvošanai ticības garā.

Otrs svarīgs punkts Nagasaki arhidiecēzes Sinodē bija no Baznīcas attālinājušos personu garīgā aprūpe. Sinodes dalībnieki dokumentā atzīst, ka attālināšanās iemesls

varētu būt arī „bīskapu, priesteru un ticīgo laju vārdi, vai rīcība, kas dažos ticīgajos ir raisījuši izjūtu, ka viņi nav gaidīti katoliskās kopienas ietvaros”.

Lai glābtu situāciju un ticīgos atgrieztu Baznīcas klēpī, tiek piedāvāti trīs risinājumi: „stiprāka garīgā barība priesteriem, reliģiskajiem un lajiem, lai viņi sasniedz patiesu iekšēju atgriešanos; atjaunots uzsvars uz izglītošanu ticībai un lūgšanai caur katehētu formāciju, kā arī priesteriskajiem un reliģiskajiem paaicinājumiem”, un visbeidzot, „kopienas kolektīvā apņēmība rūpēties par tuvāko, kas cieš un varbūt nav atradis savu vietu sabiedrībā”.

Lasītājs jautā

„Gaismas Taka” redakcija pateicas par iesūtītajiem jautājumiem un aicina lasītājus arī turpmāk aktīvi iesaistīties laikraksta tapšanā. Jautājumus var sūtīt uz redakcijas e-pastu: **eppuslatgaliensis@inbox.lv** vai arī rakstot vēstuli uz adresi: Latgales iela 88, Rēzekne, LV-4601 (ar norādi Gaismas Takai).

Kai var pīrōdeit, ka reinkarnācijas nav?

Reinkarnācijas teorija apgalvoj, ka pēc atsadaleišonas nu mīsas (t.i., nōves) cylvāka dvēsele īsamīsoj cytā cylvākā vai dzeivinīkā.

Reinkarnācijas jēdzīns (kurš sastūpams arī pi Platona un stoīķim) teik lītōts hinduisma un budisma mōceibōs. Obu reliģiju pamatelements ir censšonōs atsabreivōt nu situācijas, kurā atsarūn cylvāks – nu sōpem un moldim. Bet tōdēļ, ka tikai vīnas dzeives napīteik, lai šaida atsabreivōšona byutu paveicama, napīcīšams ilgs transmigrāciju un reinkarnāciju process. Šūs ciļvēciskūs dzeivu ryndu prišķā – vai arī tōs pōrtrauc (tīm, kas dzeivōja slikti) – lels daudzums naciļvēciskūs dzeivu. Pi tam reinkarnāciju skaits sasnādz vairōkus symtus (lobōkajim – brahmaņim un bonzom), bet pōrejim – vairōkus tyukstūšus.

Reinkarnācijas koncepcija ir pretrunā ar cylvāka breiveibu, kuras dēļ cylvāks pats ir golvonais sova liktiņa veidōtōjs un autors. Reinkarnācija ir pretrunā arī ar personeigū atbiļdeibu, jo jebkurā gadejumā varātu rēķinōtīs vēļ ar vīnu dzeivi, kuras laikā varātu vysu izlobōt.

Svātī Roksti skaidri apgalvoj, ka cylvāks nūmērst tikai vīnu reizi: „Un kai cylvākam ir nūlamts tikai reizi nūmērt un pēc tam stōtīs tīsas prišķā,” losam vēstules ebrejim 9. nūdaļā. Eļnes nūlīgšona, t.i., myužēigōs strōpes nūlīgšona, izraisa arī glōbšonas napīcīšameibas nūlīgumu. Ticeiba reinkarnācijai nūlidz napīcīšameibu dareit lobūs dorbis un izavaireit nu ļaunim, jō vysod var „pōrkōrtōt eksamenu” īsamīsojūt vēļreiz. Tam, kurš tic reinkarnācijai, nūmērt, naatsarūnūt Dīva žēlesteibas stōvūklī, nav nikas ļauns.

Saskaņā ar reinkarnācijas teoriju navaineiga bārna cīsšonas var interpreteit kai atsateireišonu nu tō, kū jys izdareja īpriķšejā dzeivē. Prūtams, ja šū teoriju atteisteit leidz galejeibai, vajadzātu atsasaceit arī nu medicīnas – jō jebkuras cīsšonas vajadzeigas atsateireišonai.

Reinkarnācijas loģika nav pījamama arī tōdēļ, ka tei pīļāun cylvāka pōrdzimšonu zamōkōs radeibōs, najamūt vārā patīseibu, ka cylvāka dvēsele un mīsa ir vīns vasalums, taidā veidā kaidā tū ir radejis Dīvs.

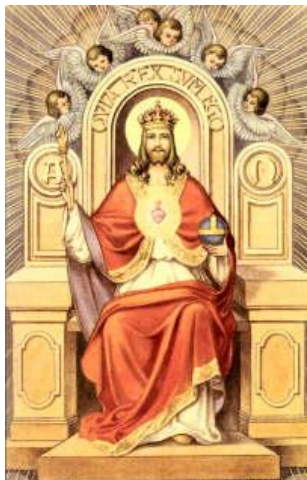
Vēļ jōatgōdinoj, ka radejums, kuram atjimta sirdsapziņa un tōs breiveiba, navar veikt nikaidu izpērķšonas dorbu par padareitajom kļjudom un navar atsateirēt.

Šudiņ daudzi, dīmžāl, pat tī, kuri sauc sevi par kristīšim, tic reinkarnācijai. „Dižōdamīs, ka šī asūt gudri, jī palyka par muļķim,” raksteja svātais apostols Pōvuls vēstulē romīšim (*Rom 1, 22*). Dīmžāl, Kristus, dzeivō yudiņa Olūta, vītā daži dūd priķšrūku „šaubēiga yudiņa tilpnem”, kuras navar atveļdzeit slōpes.

*Vatikana Radio krīvu ziņu dīnasts.
Sagatavojis pr. Viktors Petrovskis*

Viņš ir mūsu Karalis, kura tronis ir krusts

Mūsu Kungs Jēzus Kristus, Vispasaules Karalis

Laikā, kad dzīvoja Jēzus, jūdu tauta gaidīja tādu pestītāju, mesiju, karali, kurš būtu politisks un militārs līderis, kurš atbrīvotu savus ļaudis no apspiedējiem, izdzītu ienaidniekus no viņu teritorijas, atjaunotu jūdu nāciju un atnestu mieru savai izredzētajai tautai. Bet, tā kā Viņa domas nav mūsu domas, un Viņa ceļi nav mūsu ceļi (sal. *Is* 55, 8), Karalis nāca tādā veidā, kādā to neviens negaidīja.

Viņš nenāca visā savā godībā un greznumā, bet, kļūstot cilvēks, lai gan bija Dieva veidā, pazemināja sevi, pieņemdamas kalpa veidu. (sal. *Flp* 2, 7) Viņš neizvēlējās dzimt greznā pilī starp augstmaņiem, kādā bagātā pasaules reģionā, bet, nākdams pie savējiem (sal. *Jņ* 1, 11), izvēlējās piedzimt nabadzīgā stallītī starp lopīņiem. Kristus Dzimšanu svinam ziemas saulgriežos kas, simboliski norāda, ka Jēzus ir nācis atkausēt mūsu sasalušās sirdis. Un, gulēdams siltē, jau iepriekš norādīja, ka kļūs mums par barību.

Gāja tuksnesī, ko var pielīdzināt paradīzes dārzam pēc grēkā krišanas, lai uzvarētu sātānu, acu kārību, miesas kārību un dzīves lepnību (sal. 1 *Jņ* 2, 16) un atjaunotu mūsu sirds dārzu.

Viņš nenāca, lai atceltu Likumu, bet lai to piepildītu (sal. *Mt* 5, 17), lai dotu mums jaunu bausli, noslēgtu jaunu, mīlestības derību. Viņš nevienu netiesāja, jo nebija atnācis, lai tiesātu (sal. *Jņ* 12, 47), kā to darīja farizeji, bet gan lai piedotu, dziedinātu un atbrīvotu, „aicinātu nevis taisnīgos, bet grēciniekus” (*Mk* 2, 17). Būdam „lēnprātīgs un pazemīgu sirdi” (*Mt* 11, 29), izvēlējās pārvietoties uz ēzelīša, kas ir pazemības simbols. Izdzenot tirgotājus no svētnīcas, pauda to, ka grib, lai izbeidzas šī tirgošanās, kas notiek mūsu sirdīs, lai, padzītu ļaunumu no mūsu vidus (*At* 17, 7), lai parādītu, ka pašu spēkiem mēs to neesam spējīgi izdarīt, ka bez Viņa neko nevaram (sal. *Jņ* 15, 5).

Viņa karaliskais uzvaras gājiens izpaudās krusta ceļā. Dārga kroņa vietā viņam bija ērkšķu vainags, par zizli kalpoja niedre. Viņš ļāva sevi mocīt un pazemot, krita un nebaidījās pieņemt palīdzību. Lai mūs padarītu brīvus, ļāva sevi pienaglot pie krusta. Tika izģērbts, lai mūs ietērtu nemirstības drānās.

Kad Karaļa Sirds, mīlestības izslāpusi, dega agonijā mūsu dēļ uz krusta, Jēzus patiešām parādīja, ka Viņš ir pasaules gaisma (sal. *Jņ* 8, 12). Svētais Jānis Pāvils II savā 1997. gada 23. novembra homilijā raksta, ka vieta, kur Jēzus īstenoja savu valstību, ir krusts, ko Viņš apskāva uz Golgotas. Lai mūsu akmens sirdi pārveidotu miesas sirdī, Viņš ļāva pārdurt savu sirdi ar šķēpu. Viņš nenokāpa no krusta, bet „kā Labais Gans atdeva savu dzīvību par savām avīm” (*Jņ* 10, 37). Tika guldīts mūsu grēku kapā, lai mūs pieceltu un atbrīvotu no tiem. Uzkāpa debesīs, lai sagatavotu mums vietu. Nosūtīja Svēto Garu, šo mīlestības dāvanu, lai mēs mīlestībā varētu būt pilnīgi. Karalis, kurš laiku beigās baltā zirgā (sal. *Atkl* 19, 11) nāks pēc savas Līgavas – Baznīcas, aicinās baudīt mielastu pie saklātā svētku galda jaunajā Jeruzalemē (sal. *Atkl* 19, 9).

Jānis Pāvils II turpina, ka Jēzus ir Karalis, jo Viņam pieder „nāves un pazemes atslēgas” (*Atkl* 1, 18), jo Viņš ir uzvarējis nāvi, ellī un sātānu, Viņš ir zemes ķēniņu Valdnieks (*Atkl* 1, 5). Salīdzinājumā ar sātānu, šīs pasaules valdnieka, kurš sevi paaugstināja, varu, kas ir laicīga un pakļauta Dieva gribai, Kristus, kurš sevi pazemināja, vara ir neierobežota un nekad nebeigsies.

Sagatavojusi V. Laizāne

Augšāmcelšanās, kas dāvā pestīšanu

Sākums iepriekšējos „Gaismas Taka” numuros

Kardināla Juliana Vaivoda kalpošana Aglonā

Par jaunpriestera pirmo darbavietu kļuva Aglona, kur laiks nav bijis labvēlīgs nekādām lielākām aktivitātēm, pretēji – gada nogalē, ienākot lieliniekiem, sākās tāds periods, kad Aglonas dekāns Jānis Velkme Aglonu ir atstājis un jaunajam vikāram vienam jātiek galā gan ar draudzes vadību, gan lielinieku revīzijām, spaidiem un draudiem.

Ziemā kādu reizi ieradās vesels štābs komunistu, kas uzlauza pagraba durvis un sāka grābt maisos kartupeļus, bet nepiegrieza vērību baznīcas zvaniem. Stundas laikā klostera pagalmā sabrauca vairāk nekā simts pajūgu ar draudzes locekļiem. Nāk rīkojums pārtraukt zvanīšanu baznīcā, bet zvanītāja baznīcas durvis no iekšpuses ir aizslēgusi – un tai pavēli nodot nav iespējams. Tika izmēģināta pat šaušana uz baznīcas torni, bet, kā Vaivods sacīja: „Sēžos Aglonas tornī, var nebaidīties arī no mazāka lielgabala šāviņa”. Tad cilvēku bars uzsāka komunistus padzīt.

Saistībā ar šo notikumu no Daugavpils izmeklēšanas komisija, kas Vaivodu un draudzes komiteju pasludina par arestētiem un pēc barga protokola uzrakstīšanas Vaivodam pavēl rītā ierasties pagastā zāgēt malku. Bet tad draudzes komitejas vīri uzaicina komisiju „iebaudīt” kopīgas vakariņas. Turklāt komisāriem vēl iedod līdzī putrimus un gaļu. Pavēle par malkas zāgēšanu tika atcelta, bet tie, aizbraukdami uz Kapiņiem, norājuši vietējos komunistus un kara komisāru pat aizsūtījuši uz fronti. Pēc tam baznīcas ļaudīm no vietējiem komunistiem nebija jābaidās līdz 1919. gada maijam, kad lielinieku stāvoklis frontē pasliktinājās. Vasarsvētkos jau draudēja apcietināšana visiem, uz atļaidām sabraukušajiem, garīdzniekiem. Arī pašam Vaivodam, viņa vārdiem runājot, pāris nedēļas bija jāpavada krūmos. Tad draudzes locekļi ar draudiem vietējiem valstsvīriem par garīdznieku vajāšanu dabū no tiem rakstveida solījumu, ka garīdzniekiem nekas nedraudēs, un tad arī Vaivods varēja atgriezties pie savu pienākumu pildīšanas.

Vaivods atminējās, ka lielinieku laikā Aglonas baznīcā notika 11 izmeklēšanas, jo klīda baumas, ka kaut kur tiek glabāta zelta nauda, vērtslietas un ieroči. Kā viņš saka: „Aglonu komunisti atstāja 1920. gada janvāra sākumā, un tas laiks bija visbīstamākais. Tajā laikā bez katrreizējas divīzijas komisāra atļaujas nedrīkstēja iziet pat caur pilsētas vārtiem. Jaunienākušie komunisti – karavīri gāja uz klosteri skatīties priesteri kā kādu retu zvēru zooloģiskajā dārzā. Pieci, seši ieradās priekšelpā: uz jautājumu, kas vajadzīgs, neko neatbildēja, bet, apskatījuši no visām pusēm, ar vārdiem „ničevo osobennovo” atkal aizgāja”.

Pēc lielinieku atkāpšanās Aglonā atkal ieradās dekāns Velkme, bet viņa vikārs J. Vaivods, kas no 1919. gada 21. februāra arī oficiāli ir bijis prāvesta vietas izpildītājs, saņēma rīkojumu ar 1920. gada 24. februāri uzsākt skolu kapelāna darbu Rēzeknē.

*No Jāņa Broka grāmatas „Pirmais no mūsu tautas”
Turpinājums nākamajā „Gaismas Taka” numurā*

Juliana Vaivoda pieminekļa ģenerālsponsors:

„Augsti slavē Kungu mana dvēsele...” (sal. Lk 1, 46)

**Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas
svinību kārtība Aglonas bazilikā 2015. gadā**

**Svētdiena, 9. augusts
BĪSKAPA KANONISKĀ VIZITĀCIJA**

12:00 – sv. Mise

Pirmdiena, 10. augusts

12:00 – sv. Mise

**Otrdiena, 11. augusts
SLIMNIEKIEM VELTĪTĀ DIENA**

07:00 – sv. Mise

11:00 – Rožukronis

12:00 – sv. Mise, svētība slimniekiem

15:00 – Dieva Žēlsirdības kronītis

19:00 – sv. Mise, litānija Vissvētākās Jaunavas Marijas godam

**Trešdiena, 12. augusts
ĢIMENĒM VELTĪTĀ DIENA**

7:00 – sv. Mise

11:00 – Rožukronis

12:00 – sv. Mise, laulībā doto solījumu atjaunošana

15:00 – Dieva Žēlsirdības kronītis

19:00 – sv. Mise saderinātajiem, litānija Vissvētākās Jaunavas Marijas godam

Ceturtdiena, 13. augusts

7:00 – sv. Mise

11:00 – Rožukronis

12:00 – sv. Mise

15:00 – Dieva Žēlsirdības kronītis

SVĒTĀ MEINARDA SVINĪBAS

18:30 – Vesperes

19:00 – sv. Mise, litānija Vissvētākās Jaunavas Marijas godam,
procesija ar Fatimas Dievmātes statuju ap baziliku

22:00 – Lūgšanu vakars bazilikā

24:00 – sv. Mise, nakts adorācija bazilikā

Piektdiena, 14. augusts

7:00 – sv. Mise (bazilikā pie Dievmātes altāra)

9:00 – sv. Mise, garīgā adopcija (bazilikā pie centrālā altāra)

11:00 – Rožukronis (bazilikā pie centrālā altāra)

12:00 – sv. Mise svētkēlniekiem (pie pāvesta altāra)

15:00 – Dieva Žēlsirdības kronītis
15:30 – Tēva V. Pentjuša grāmatas prezentācija
16:00 – sv. Mise (bazilikā pie Dievmātes altāra)

VISSVĒTĀKĀS JAUNAVAS MARIJAS DEBESĪS UZŅEMŠANAS OBLIGĀTĀS SVINĪBAS

17:30 – Garīgā mūzika (pie bazilikas)
18:00 – Konkursa „Dziedu Dievmātei” laureātu dziedājumi (pie bazilikas)
18:30 – Vesperes
19:00 – sv. Mise, Iestiprināšana,
litānija Vissvētākās Jaunavas Marijas godam,
euharistiskā procesija (pie pāvesta altāra)
22:00 – Tautas Krustaceļš (sagrātajā laukumā)
24:00 – sv. Mise (pie pāvesta altāra)
1:00 – 7:00 Vissvētākā Sakramenta adorācija bazilikā

Sestdiena, 15. augusts

7:00 – sv. Mise (bazilikā pie Dievmātes altāra, latgaliski)
9:00 – sv. Mise jauniešiem (pie pāvesta altāra), Iestiprināšana
10:00 – sv. Mise svešvalodā (apakšējā baznīcā)
10:00 – Sprediķis krievu valodā
11:00 – Rožukronis (pie pāvesta altāra)
12:00 – Svētku galvenā sv. Mise, litānija Vissvētākās Jaunavas Marijas godam,
euharistiskā procesija (pie pāvesta altāra)
19:00 – sv. Mise (bazilikā pie Dievmātes altāra)

* * *

**Rēzeknes Katoļu vidusskolā tiek uzņemti skolēni
2015./2016. m. g. visās pamatskolas un vidusskolas klasēs.**

* * *

Nākamais „Gaismas Taka” numurs iznāks Adventā

„Gaismas Taka”, reģ. Nr. M 001011

Izdevējs: Romas katoļu Baznīcas Rēzeknes – Aglonas diecēze
un Rēzeknes Latgaliešu kultūras biedrība

Redakcijas adrese: Latgales iela 88, Rēzekne, LV-4601

E-pasts: eppuslatgaliensis@inbox.lv (ar norādi: Gaismas Takai)

Iespiests: SIA „Latgales druka”

Adrese: Baznīcas iela 28, Rēzekne, LV-4601

Par publikāciju saturu un atspoguļoto faktu
precizitāti atbild publikācijas autors.

Redakcijai ir tiesības labot manuskriptus.